

Maečka i pastorka.

Imela je maečka pastorkinjo pa svojo hčer. Pastorko je smiraj sovražila i sametavala, ker je videla, da jo ljudje olajstajo, a svojo hčer poravnavala. Da li pastorko od hiše spravila, kmali se, da li jej jagod brat v naj-^{sta}hujši zimi, ko je debel sneg zakrival zamrlo semljo. Pastorku orame res canjico ter se odpravi, kamor jej je maečka zapovedala. Ona potu sestane burjo. Pa vpraša deklico, kam da gre v tako hudi zimi. Ona pa reče: Maečka me je odpravila jagod brat, ali jas sirota ne vem, kje li jih naj najdem. Burja jo potolaži i reče: Se pojdi naprej, boš jih še našla, ko jo se popred vpraša, čegari so so vetrovi, na kar ona odgovori: Ti so božji, a nar bolj pa burja i jug. In grede vsaki svojo pot.

Pastorka gre dalje i sestane jo jug, ki jo tudi tako nagovori kot burja in na vprašanje, čegari so so vetrovi, odgovori kot prej.

Kdaj začne burja silno jekati, da raznese ves sneg. Naj potem pa furjano, vlažno potegne jug; ravnica pred deklico obselem, jagode sploščnejo cvetati, se razvijati, zoreti i kmalo jih deklica naterga canjico ter jih nese maečki na dom.

Jer če ^{ti} potu ta, ko vidi, da je njena svijača aastonj. Osabno se obrne k svoji hčeri ter jej reče: Pojdi pa vidi, ti, boš se lepših jagod našla kot so te. Odpravi se i sestane kot pastorka s pet burjo. Vpraša jo burja, kam da gre, na kar jej ona vse razloži.

Čegari so so vetrovi? reče burja. Ti so vracji, nar bolj pa burja i jug, odgovori deklica. Na to se svije okolo nje ter jo neizrečeno luta ob bukve i drugo drevje, da komaj živa ostane ter vsa pokrita i črna pride domu. I tem torej maečka ne opravi nič, zato si misli drugo.

Poslje pastorko v puot malen, ker ni nihče mel še dolgo časa, a maečka jej naroči, da mora semleti. Mlelo ni tu, a vendar je pastorka semlela. Ravno tako pošlje tudi svojo hčer, a ta prinese cel meh napa. Ali vidi pa ne bo mogla stari, kar jej bom ukazala, se še naprej maečka veseli. Poslje jo s svetom po vodi. Ali v veliko xacudenje, prinese pastorka polno vrečo vode.

Imela pa je pri hiši pastorka svojo kravico. To je s veseljem prala i se pogovarjala i njo. Nek popoldan jej pove, da ima dosti prestatiti od maečke, pa da bo vendar srečna i se bo kmali videla. Takrat naj jo ukolje, reče krava, i v šestogubaneču bo našla perstan, kterega naj si natakne pri poroki.

Neveljo se odpravijo vsi k mači, le pastorko pausti maečka doma ter jej da pepela i leče i alirati. Ti prejdejo, ona izbira. Kdaj pariferi i skun tica ter zapoje:

Deklica sej, sej,
da boš parej!

Pastorka uboga fatro, preseje, se napravi ter teče k mači in ostane samo na pragu, da li je maečka ne videla. To moša mini, teče hitro domu. Ona potu jej pa odprave en črevelj, kteri hitro pobere nek gospod, ki je za njo iel, ga opravi ter pari, v katero hišo bo šla. Drugi dan pride tje ter reče, da tista, ktera ta črevelj obuje, naj bo njegova čena.

Maćeha hitro veli svoji hčeri, naj ga oluje, veselo se je prihodnje srece.
Ali ona ga ne more. Mačeha jo sili i govori: Sekaj prste, rini peto! ali
vse ne pomaga, njena hči ga ne more oluti, ker ni bil njen. Potem
reče pastorki: „O! postkusi pa ti, morebiti ga oluješ. Tvega ona hitro
oluje. Gospod prave, da pride jutri po svojo čeno.“

Maćeha li rada svojo hčer osrečila, zato obleče svojo hčer
v ponočno obleko ter pričakuje čenina, pastorko pa sakopelje
v gnoj ~~pod~~^{na} konitih.

Čenin se zidi, da to ni prava nevesta, vendar tega ni gotovo
ne vé. Ko se svati vsedejo okolo mize, začne kakot me dvorjen peti:

Kikiriki, kikiriki,

Nasč lepo pod konitom leži.

Kaj grede tje gledat i v istini najdejo pravo nevesto tam tako
prano. Pastorko lepo napravijo; vse živjace mačehine ^{so} zastonj.
Ona postane čena loyatega gospoda i živi srečno i veselo morebiti
se banes.

2